

Zasadą jest, że z postanowień miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego powinno wynikać na których terenach objętych planem obowiązują dopuszczalne poziomy hałasu, o których mowa w rozporządzeniu o dopuszczalnych poziomach hałasu w środowisku.

Zgodnie bowiem z art. 114 ust. 1 ustawy - Prawo ochrony środowiska przy sporządzaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się tereny, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy czyli następujące tereny faktycznie zagospodarowane:

- a. pod zabudowę mieszkaniową,
- b. pod szpitale i domy pomocy społecznej,
- c. pod budynki związane ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,
- d. na cele uzdrowiskowe,
- e. na cele rekreacyjno-wypoczynkowe,
- f. pod zabudowę mieszkaniowo-usługową.

W art. 114 ust. 2 ustawy wprowadzono natomiast zasadę, że jeżeli teren może być zaliczony do kilku rodzajów terenów, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1 uznaje się, że dopuszczalne poziomy hałasu powinny być ustalone jak dla przeważającego rodzaju terenu. Oznacza to, że jeżeli przykładowo dany teren jest przeznaczony częściowo pod zabudowę mieszkaniową i częściowo na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, to należy ustalić, który rodzaj terenu przeważa na tym obszarze. Istotne jest, że przepis art. 114 ust. 2 ma zastosowanie wyłącznie do ustalenia terenu przeważającego spośród terenów wymienionych w art. 113 ust. 2 pkt 1, a nie spośród terenów o dowolnym przeznaczeniu. W przypadku zaś braku planu miejscowego, gdy zachodzi potrzeba ustalenia czy na danym terenie obowiązują normy hałasu, przepis art. 115 nakazuje właściwym organom dokonać oceny, czy obszar, na który oddziałuje hałas należy do terenów wymienionych w art. 113 ust. 2 pkt 1 z uwzględnieniem odpowiedniego zastosowania art. 114 ust. 2. W tym celu, w myśl cyt. art. 115 organy obowiązane są ustalić, jakie jest faktyczne zagospodarowanie i wykorzystywanie tego terenu oraz terenów sąsiednich.

Zatem mając na uwadze powyższe regulacje stwierdzić należy, iż organ prowadząc postępowanie dotyczące ustalenia dopuszczalnego poziomu hałasu ma w pierwszej kolejności obowiązek wyznaczenia obszaru analizowanego (obszaru oddziaływania akustycznego), a następnie ustalenia czy w obszarze tym znajdują się tereny chronione akustycznie tj. wymienione w art. 113 ust. 2 pkt 1. Punktem wyjścia powinno być więc ustalenie źródła emitującego hałas i zasięgu jego oddziaływania. Dalej zaś organ powinien dokonać oceny, jaki rodzaj terenu przeważa na tym obszarze, przy czym dotyczy to tylko obszaru, który podlega ochronie przed hałasem. Jeżeli teren, na który oddziałuje hałas jest faktycznie zagospodarowany i wykorzystywany w ten sposób, że można zaliczyć go do kategorii wymienionych w art. 113 ust. 2 pkt 1, to należy ustalić obowiązujące na tym terenie dopuszczalne poziomy hałasu określone w powołanym wyżej rozporządzeniu.

Źródło: orzeczenia.nsa.gov.pl